

Arrest

nr. 95 270 van 16 januari 2013
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 15 januari 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 januari 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 januari 2013 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kreeg op 7 januari 2013 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadeerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. ”

2.2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat – opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat – de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van een van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin

besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.2.7. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37.530).

Zoals vermeld onder punt 3.1, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en – op het eerste gezicht – onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erblière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. De verzoekende partij voert in het verzoekschrift in twee middelen de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

“EERSTE MIDDEL; SCHENDING VAN ARTIKEL 3 E.V.R.M. Principes

Artikel 3 E.V.R.M. stelt dat « Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Dat « (...) »

Dat dit verbod absoluut is en het verbod inhoudt om iemand te verwijderen naar een land waar er een reëel risico op onterende behandeling bestaat; Dat het EHRM beschouwt het «non-refoulement» verplichting als “inherent” aan artikel 3 E.V.R.M.; Dat dit ook inhoudt voor een staat die een bevel om het grondgebied te verlaten wil laten uitvoeren dat er een probleem kan ontstaan, als er redenen bestaan dat de persoon aan een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M. zal worden onderworpen ; Dat krachtens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de betrokkenen de substantiële gronden moet voorleggen, die aantonen dat ze bij hun terugkeer reëel gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 E.V.R.M.; Overwegende dat volgens het Europees Hof het begin van bewijs van een risico op schending van artikel 3, Ibidem, par. 100 (EHRM, Soering c. R.-U., par. 82). 3 E.V.R.M. als volgt kan worden bijgebracht : “ (...) ” Dat het EHRM voormelde bewijslast heeft toegepast in een gelijkaardige Dublinzaak ; Dat in de zaak MS.S., tegen België en Griekenland het Europees Hof het volgende liet gelden : “358. (...) (voir, mutatis mutandis, Saadi précité, § 132), » ; Onmenselijke, dan wel onterende behandeling bij gebrek aan opvang Het is duidelijk dat verzoeker bij de verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M.; Verzoeker meent immers dat hij op straat zal terechtkomen zoals de praktijk in Italië werd beschreven in talrijke mensenrechtenrapporten; Het gebrek aan opvang aan een persoon die zijn herkomstland heeft ontvlucht om redenen zoals vermeld in artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag, maakt volgens de rechtspraak van het Hof een onmenselijke behandeling uit;

Het volstaat hier te verwijzen naar het arrest M.S.S., waarbij het Hof het volgende oordeelde: arrest SAADI tegen Italië van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van februari 2009. (...) 249-261 (...) Bewijslast: Verzoekende partij voert aan dat hij het voorwerp zal uitmaken van een nakende uitwijzing naar Italië, dat door België in het kader van de criteria zoals vastgelegd in de Dublin Verordening, als verantwoordelijke lidstaat mogelijks zal worden aangeduid voor de behandeling van zijn asielaanvraag; Verzoekende partij brengt conform voormeld arrest het begin van bewijs bij dat bij een eventuele verwijdering naar Italië, hij het voorwerp zal uitmaken van een onmenselijke en onterende behandeling door het gebrek aan menswaardige opvangfaciliteiten; In casu is het belangrijk om zich te steunen op algemeen bekende feiten om inzicht te krijgen in het procedurele verloop eenmaal verzoekende partij aangekomen is in Italië; Zoals weergegeven In een recent rapport van de Commissaris voor Mensenrechten Hammerberg, OSAR, NOAS, CPT, alsook uit recente gecommuniceerde zaken van het Europees Hof voor de Rechten van de mens (Stukken 3-14) blijkt de procedure te verlopen zoals die door verzoekende party in haar middelen heeft uiteengezet en dat de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië fundamenteel tekortschieten; Op basis van algemene rapporten kan gesteld worden. dat tijdens voormelde procedure, verzoekende partij weer onderworpen zal worden aan een onmenselijke, dan wel onterende behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M.; Dat hoewel algemene rapporten volstaan om het begin van bewijs te leveren aangaande het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Voor zover het bewijs betrekking heeft op enerzijds het voorhanden zijn van een systematische praktijk van behandelingen in de zin van artikel 3 E.V.R.M. ten aanzien van een welbepaalde kwetsbare groep (A), anderzijds het bewijs dat verzoeker tot die kwetsbare groep behoort, zijnde asielzoekers die op impliciete wijze werden overgedragen naar Italië in het licht van de Dublinverordening (B), zal verzoeker op basis van zijn ervaringen in Italië tevens kunnen aantonen dat hij in Italië reeds werd onderworpen aan een onterende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 E.V.R.M.; Dat Verzoekende partij in casu verwijst naar de talrijke rapporten waaruit blijkt dat asielzoekers die het voorwerp uitmaken van de Dublin Verordening aan hun lot worden overgelaten; Dat de raadsman van verzoeker voor de Raad voor vreemdelingenbetwistingen tijdens de zitting van 29 mei 2012 inzake OWIE Favour (rolnr. 97.645) het verwijt diende te aanhoren dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gediend is met de talrijke rapporten die in het kader van een UDN-procedure worden overgemaakt aan de Raad, Dat verzoeker zich derhalve beperkt tot verwijzingen naar de desbetreffende webadressen, waar de rapporten kunnen worden geconsulteerd;

Bewijslast - A. SYSTEMATISCHE PRAKTIJK

Het rest verzoeker nu aan te tonen dat er een wijdverspreide praktijk bestaat van onmenselijke opvangomstandigheden; Onmenswaardige opvang van asielzoekers in Italië die onder de Dublin Verordening terugkeren. Dat men al in 2006 gewag maakt van het feit dat de opvangvoorzieningen voor asielzoekers niet voldoende waren ; Dat asielzoekers maar gedurende 45 dagen materieel hulp verkrijgen; Dat sindsdien de situatie continu verergert; Dat een rapport van Artsen zonder Grenzen van januari 2010 het volgende laat gelden betreffende opvangcentra en gesloten centra in Italië : «.... » Vrije vertaling! De gegevens die bij het bezoek in 2008 en 2009 werden verzameld, tonen aan dat ondanks enkele verbeteringen aan de structuur van het gebouw, de opvangomstandigheden zeer vergelijkbaar met die welke in 2003 werden vastgesteld. Talrijke indicaties wijzen op een slecht beheer, ongeacht de instantie die met het beheer is belast. In het bijzonder; het ontbreken van protocollen waarin duidelijk de relatie tussen de centra en de nationale gezondheidszorg wordt omschreven, de ontoereikende gezondheidszorg, de juridische, sociale en psychologische bijstand, Uit de frequentie van de incidenten, zoals daden van zelfverwonding, gevechten en daden van weerspannigheid, blijkt dat er indicaties zijn van diepe onvrede onder de gedetineerden. Ondanks de grote functionele en organisatorische verschillen tussen ICE en CARA / CDA, is het kenmerkend dat in deze centra de personen, met verschillende achtergrond, dicht op elkaar leven, waaronder tevens kwetsbare personen behoren die een specifieke bijstand nodig hebben. De centra voor migranten lijken als enclaves met hun eigen regels, zonder externe controle of kwaliteitsindicatoren te functioneren. (...) De medische diensten van de centra hebben de neiging om hulp te verstrekken in noodsituaties en om die situaties van geval tot geval na te gaan zonder (zoals bepaald in de overeenkomsten met het Ministerie van Binnenlandse Zaken), zonder toezicht van de autoriteiten van de gezondheidszorg. De nationale en lokale organisaties spelen geen rol in de kwaliteitscontrole van de protocollen of van de gezondheidszorg, noch op het niveau van de hygiënische en sanitaire omstandigheden van de centra. Daarnaast zijn er geen uniforme beoordelingscriteria, noch een verzameling en systematisering van gezondheidsgegevens, noch gemeenschappelijke richtsnoeren. Met andere woorden, elke beheerder beheert de gezondheidszorg naar eigen inzicht, reageert alleen op de opmerkingen van de Prefectuur, en dit zonder dat er specifieke vaardigheden worden vereist voor dit gevoelig gebied, zoals de gezondheidszorg en de begeleiding. Dat het rapport van NOAS van april 2011 het volgende laat gelden betreffende de opvang van asielzoekers die terugkeren onder de Dublin Verordening. " (...)"

Vrije vertaling; Een derde probleem met betrekking tot de 'opvangrichtlijn', is de manier waarop Italië in vele gevallen geen hulp biedt aan asielzoekers vanaf het moment dat de asielzoekers de politie benadert teneinde een asielaanvraag in te dienen, (zie 2.1. en 3.1.). De richtlijn (art 13, paragraaf I) bepaalt; "De lidstaten zorgen ervoor dat de materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn. Voor aanvragers wanneer 41 hun asielverzoek indienen". In Italië was het gebruikelijk om accommodatie te bieden pas na de formele registratie (verbalizzazione), waardoor de hulp pas na een interval van weken of «elft maanden beschikbaar wordt gesteld. De vraag is dan de betekenis van de uitdrukking in de richtlijn "wanneer ze hun aanvraag in dienen", Het lijkt redelijk om aan te nemen dat de richtlijn onthaal voorziet vanaf de wens om asiel aan te vragen wordt geuit, wat trouwens de gebruikelijke interpretaties in andere Europese landen. De Italiaanse Dublin Unit geeft toe te worden overbelast, waardoor ze niet in staat om alle verzoeken uitgaande van andere Europese landen tijdig af te handelen. Het gevolg is dat de dossiers onvoldoende zijn. voorbereid voordat de overdracht wordt uitgevoerd, waardoor in vele gevallen aan de individuen geen nodige zorgverstrekking wordt aangeboden, Wanneer ze worden doorverwezen naar lokale gemeenschapsdiensten, Hierdoor ontstaat een risico op schadelijke situaties, dat alarmerend wordt wanneer het kwetsbare personen betreft, zoals gezinnen met kinderen en personen met een slechte gezondheidstoestand, De huidige situatie in Italië, met de dramatische instroom van nieuwe asielzoekers uit het zuiden, vraagt een nog grotere focus op de specifieke situatie van de individuele asielzoekers en vluchtelingen, die worden overgedragen. Dit houdt in dat voor personen die een nakende uitwijzing riskeren, de omstandigheden op een zorgvuldige wijze worden onderzocht. Dat het Rapport van OSAR van mei 2011 het volgende vaststelt : (...) Vrije vertaling :

Verblijf in een centrum wordt slechts toegekend voor een beperkte periode, Na deze periode zal de asielzoeker opnieuw geen hulp of steun ontvangen van de autoriteiten. Deze problemen hebben betrekking op alle mensen in het kader van de asielproblematiek - niet alleen die welke het voorwerp uitmaken van de asielprocedure, maar ook degenen waaraan de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. (...)

Italiaanse wet garandeert - althans in theorie - een opvangplaats voor alle asielzoekers. Echter, in vele gevallen is geen accommodatie voorzien door de overheid, waarbij de situatie voornamelijk gespannen is in grote steden. De tijd tussen de indiening van de eerste aanvraag bij het "Questura" en de effectieve toekenning van een opvangplaats duurt, zoals volgens onze bronnen, van enkele dagen tot meerdere maanden in het slechtste geval. Veel asielzoekers worden bijgevolg aan hun lot overgelaten en moeten zelf een opvangplaats vinden. De meeste personen belanden op straat. Belanghebbenden hebben bevestigd dat dit het geval was in Milan, Turijn en Rome, De verblijfsduur in het centrum kan

worden verlengd voor personen die als kwetsbaar worden beschouwd. Als de verlengtijd is verstreken, moeten ze alsnog het centrum verlaten, ongeacht of ze nog in procedure zijn dan wel beschikken over een beschermingsstatus. Het zijn voornamelijk kwetsbare personen die niet in staat zijn om in hun behoeften te voorzien. Sommigen vinden hun toevlucht in een kraakpand en anderen leven op straat. Alle die personen lijden aan extreme armoede, en dit in onmenselijke omstandigheden, zonder de hoop dat hun levenssituatie op een dag zal verbeteren. Dat ECRI een vierde rapport publiceerde in februari 2012 waarin gewag wordt gemaakt van het feit dat het aantal migranten in Italië nog steeds stijgt. (§109) ; Dat het ECRI een verschil maakte tussen de periode van 2006 tot eind 2010 en de situatie vanaf begin 2010; Dat dit rapport gewag maakt van een ontaarding van de opvangomstandigheden (...) Vrije vertaling: Bij de beoordeling van de Situatie van vluchtelingen en asielzoekers in Italië, moet het ECRI onderscheid maken tussen twee periodes. Enerzijds, schommelde het aantal asielverzoeken die in Italië tussen 2006 en 2010 werden ingediend sterk, een stijging van 10.348 in 2006 naar 30.324 in 2008, dalend naar 17.603 in 2009. Het aantal dat via de zee het land was binnengekomen was 19.900 in 2007 en 35.000 in 2008. Ongeveer 75% van de mensen die met de boot arriveerden vroegen asiel aan, waarvan ongeveer 50% effectief de status van vluchteling of een andere vorm van internationale bescherming werd verleend. Anderzijds, zó het aantal binnenkomsten over de zee aanzienlijk gestegen tengevolge van de gebeurtenissen die begin 2011 in een aantal Afrikaanse landen plaatsvonden. Tussen half januari en eind maart 2011 zijn er ongeveer 19.000 Tunesiërs en 1500 mensen uit Libië aangekomen in Lampedusa. Deze situaties worden afzonderlijk besproken. Dat de mensenrechten-commissaris in een rapport van 7 september 2011 de verergering van de opvangomstandigheden vaststelde; Dat betreffende de opvang en de behandeling van de asielaanvragen van de personen die het voorwerp uitmaken van de Dublinprocedure de vorige rapporten het volgende vaststellen : Dat uit een rapport (OSAR) blijkt dat Italië overweldigd wordt met terugnameaanvragen : (...) Vrije vertaling; De Italiaanse cel Dublin wordt overspoeld met terugnameverzoeken. De delegatie werd door de "Questura" van Rome ingelicht dat talrijke terugnameverzoeken betrekking hadden op kwetsbare personen die in vele gevallen medische, psychiatrische of medische ondersteuning nodig hebben. Ze hebben bij lange na niet genoeg middelen om deze personen te behandelen. De prefectuur van Rome vertelde aan de delegatie dat ze zou waarderen dat andere Europese landen geen kwetsbare personen zou overdragen naar Italië. Dat uit ondervermeld geciteerd rapport (NOAS) blijkt dat er geen opvang is voor asielzoekers die onder Dublinverordening terugkeren naar Italië : (...) Vrije vertaling: In het "Centro Enea" centrum zijn er 80 plaatsen voor al de personen die in het kader van de Dublinprocedure terugkeren en die aankomen op de luchthaven "Fiumicino". Degenen die toegang krijgen mogen in afwachting van de toekenning van een plaats in de SPRAR systeem, gedurende twee weken verbleven in voormeld centrum. Indien er geen plaats vrijkomt, kan hun verblijf in het centrum verlengd worden, in sommige gevallen kan het zelfs maanden duren. Kwetsbare asielzoekers krijgen voorrang voor deze 80 plaatsen. Elke dag komen echter nieuwe Dublin repatrianten aan, wat inhoudt dat er nog laag niet genoeg ruimte is. Voorheen konden hotelkamers in Rome worden ingericht bij wijze van tijdelijke oplossingen, maar dit is niet meer mogelijk bij gebrek aan financiering. (...) deze individuen geleid naar de respectievelijke gebieden, alwaar ze de lokale autoriteiten moeten «inspreken, nog voor hun onthaal door de lokale diensten is geregeld. Als een persoon een eerdere lokale project heeft verlaten* kan het moeilijk zijn om de toegang tot de sociale diensten terug te krijgen. Dit kan leiden tot situaties waarin kwetsbare mensen aan hun lot worden overgelaten gedurende een periode, dat de nieuwe en enorme toename van kandidaat-asielzoekers die in het begin van 2011 aankwamen, is de accommodatie nog zeer instabiel en onduidelijk, waardoor het noodzakelijk is dat de Europese lidstaten dit probleem op zorgvuldige wijze bestuderen alvorens asielzoekers terug te sturen naar Italië. Zoals besproken verliezen personen die zonder toestemming een centrum hebben verlaten op permanente wijze hun recht op opvang. Hierdoor wordt aan de vele repatrianten geen accommodatie aangeboden gedurende de gehele asielprocedure. Dat de Proasyl de volgende cijfers gaf betreffende 2009 : " (...) " Vrije vertaling: De bezette gebouwen en de nederzettingen in de "Via delle Messi d'Oro" lijken te worden gezocht door een groot aantal mensen die onder de Dublin II-Verordening terugkwamen in Rome» Fiumicino. In 2004 beschreef de UNHCR in Rome de voormalige Somalische Ambassade als "Dublin House", want het is het soort woningen dat typisch zijn voor personen die vanuit andere lidstaten worden overgedragen aan Italië. Aangezien ze geen recht op opvang of materiele steun hebben, krijgen de "gelukkigen" een treinticket en moeten ze zelf in hun behoeften voorzien. De vaak genoemde voorkeursbehandeling van de Dublin II-repatrianten is praktisch onbestaand: volgens de officiële rapporten van SPRAR werden 12% van de repatrianten in 2008 en 2009 overgedragen aan een SPRAR project, terwijl 88% dakloos waren. In 2008 werden 148 van de in totaal 1.308 Dublin II repatrianten opgenomen in een SPRAR Project. In 2009 werden aan 314 personen van de 2.658 repatrianten in een accommodatie voorzien. De NGO "Arciconfraternità" (ACF) is verantwoordelijk voor de bijstand aan de "Dublin repatrianten" op de luchthaven van "Fiumicino" (op andere luchthavens zijn er ook NGO's die deze rol vervullen, bv. in Milaan is het Caritas, voorheen de Italiaanse Vluchtelingenwerk CIR). In theorie

moeten ze toegang hebben tot al die teruggekeerd zijn. In de praktijk blijkt dit niet het geval. Voor degenen die de status van vluchteling toegekend kregen en bijgevolg niet waren teruggekeerd onder Dublin II, maar op een andere rechtsgrondslag, is het "ACF" niet verantwoordelijkheid. Dat men rekening moet houden met het feit dat Hammarberg en het rapport ECRI gewag maken van een verergering in 2011 door de massale toestroom van migranten en asielzoekers in 2011; Dat sindsdien de situatie enorm is verergerd door het grote aantal asielzoekers die sinds begin 2011 langs Noord Afrika naar het Europees continent vluchten;

Dat naast de massale toestroom van migranten de situatie nog wordt verergerd door de actuele economische crisis; Samengevat kan worden gesteld dat:

- in deze recente rapporten gewag wordt gemaakt van het feit dat de Italiaanse asielpraktijk erg afwijkt van de Italiaanse wet;

« in vele gevallen personen geen toegang krijgen tot opvangstructuren tussen het eerste contact met de Italiaanse autoriteiten en de formele registratie van hun asielaanvraag; Dit kan vaak maanden duren; Dat de asielzoekers op straat moeten overleven en aan hun lot zijn overgelaten;

- asielzoekers te kort hebben aan voedsel, persoonlijke hygiëne en medische hulp;

- daarenboven, op straat overleven ook gevaarlijk kan zijn omwille van het xenofobisch klimaat; Dat asielzoekers die op straat leven het risico lopen op diefstal, slagen en verwondingen,

- de opvangomstandigheden zoals deze hierboven werden omschreven, menonwaardig zijn;

Bewijslast - E. BEHOREN TOT VOORMELDE KWETSBARE GROEP

Dat verzoekende partij deel uitmaakt van een kwetsbare groep die het voorwerp uitmaakt van een systematische praktijk dat strijdig is met artikel 3 E.V.R.M. namelijk asielzoekers die terugkeren onder het Dublinsysteem; Dat verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een nakende bijlage 26quater die vaak wordt afgeleverd op basis van een inwilliging van het terugnameverzoek; Verzoeker heeft bijgevolg op basis van voormelde rapporten voldoende naar recht kunnen aantonen dat hij bij de verwijdering naar Italië een behandeling riskeert dat strijdig is met artikel 3 E.V.R.M.; Vertrouwensbeginsel niet van toepassing- in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert. Nu het begin Van bewijs van een risico op een onterende behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M. werd bijgebracht, kan de overdragende Staat zich op basis van het vertrouwensbeginsel niet ontslaan van haar dwingende positieve verplichting om verzoeker niet aan een dergelijke behandeling bloot te stellen door verzoeker desondanks te verwijderen naar de bestemming staat; Dat immers, « (...) » ; Dat op 21 januari 2011 in een arrest M.S.S. tegen België en Griekenland het Europees Hof het volgende liet gelden betreffende het vermoeden van eerbiediging van de verdragsverplichtingen door andere Europese lidstaten; (...) 339 -366 (...) Dat uit voorafgaande men kan afleiden dat het vermoeden van eerbiediging van het B.V.R.M. als gevolg van de ondertekening van internationale verdragen door een andere Europese lidstaat niet kan worden weerhouden als verzoeker het begin van bewijs bijbrengt dat er een risico bestaat tot schending van artikel 3 E.V.R.M. in geval van verwijdering naar een Europese lidstaat in casu Italië; Dat het Hof van Justitie van de Europese Unie¹⁵ de redenering van het EHRM onlangs heeft bevestigd. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers In elke lidstaat In overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het K.V.R.M., Hof van Justitie van de Europese Unie, Zaak N.S. t. Secretary of State for the Home Department (C411/1Q), 21 december 2011; Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers. wanneer 7.11 aan deze lidstaat worden overgedragen worden behandeld op een wijze welke die hun grondrechten schendt, daaruit kan echter niet worden afgeleid dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de overige lidstaten om verordening nr. 343/2003 na te leven. De bestaansreden van de Unie en de verwezenlijking van de ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid en meer bepaald van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, staan namelijk op het spel. Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 af2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak 0*411/10 blijkt. Daartoe voor met verordening nr. 342/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde

lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen, Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld In de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling, 94 Hieruit volgt dat het, teneinde de Unie en haar lidstaten in staat te stellen hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers na te komen, aan de lidstaten, daaronder bewenen de nationale rechterlijke instanties, staat, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat" in de zin van verordening nr. 343/2003 over te dragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen ont aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, "Is Overwegende dat uit wat voorafgaat en conform de rechtspraak van het E*V.R.M., verzoeker, op basis van algemene rapporten het begin van bewijs heeft bijgebracht dat er een risico bestaat dat hij zal worden onderworpen aan onterende behandeling in Italië; Zodat, de bestreden maatregel in het licht van artikel 3 E.V.R.M, niet is verantwoord;

TWEE MIDDEL; Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve beslissingen, in combinatie met artikel 3,2 van de Dublin Verordening 343/2003 en artikel 3 E.V.R.M. Aangezien, de bestreden beslissing rust op volgende overwegingen: "Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake asielprocedure en inzake erkenning als vluchteling of persoon die Internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijn 2004/83/EG en 2005/85/EG niet zouden respecteren (...) Gelet op al deze elementen, is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene In België te behandelen op grond van artikel 3 § 2 (...) van de Verordening van de Raad (EG Nr. 343/2003 van 18februari 2003. »; Terwijl, eerste onderdeel van het middel, op basis van zeer recente rapporten uitgaande van gerenommeerde organisaties duidelijk blijkt dat de opvang van asielzoekers problematisch is in Italië (zie de hierboven geciteerde rapporten aangaande de opvang van asielzoekers); Dat deze vaststelling, welke berust op verkeerde feitelijke gronden, determinerend was teneinde de (Hof van Justitie, 21 december 2011, C-411-10,)

beslissing tot weigering van verblijf mat beval om het grondgebied te verlaten aan verzoeker te betekenen en zodoende zijn verwijdering naar Italië te bewerkstelligen; Het spreekt voor zich dat de motivering juist moet zijn, waarbij het volstaat dat er een ernstige reden is om te twijfelen aan de feitelijke correctheid van de motivering of dat de verwerende partij niet heeft aangetoond dat het weigeringmotief feitelijk juist is, terwijl uit de stukken van het dossier het tegendeel kan worden afgeleid; (R.v.St., Notebaert, nr. 69.858, 27 november 1977; R.v.St., PVBA Algemene ondernemingen in grondwerken en vervoer Verhaeren en Co, nr. 72.029,25 februari 1988). Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is; Zodat, de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn;

Terwijl, tweede onderdeel van het middel artikel 3 § 2 van voormelde Verordening laat gelden dat "In afwijking van lid I kan elke lidstaat een hij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht, « dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis, Dat het Hof van Justitie van de Europese Unie¹⁵ dienaangaande opmerkt : Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten. Hof van Justitie van de Europese Unie, Zaak N.S. t. Secretary of State for the Home Department (C411/10), 21 december 2011. Waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden

overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in, de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling. Anders dan wordt betoogd door de Belgische, de Italiaanse en de Poolse regering, die van mening zijn dat de lidstaten niet over geschikte instrumenten beschikken om te beoordelen of de verantwoordelijke lidstaat de grondrechten eerbiedigt en dus in te schatten welke risico's een asielzoeker daadwerkelijk loopt indien hij aan deze lidstaat wordt overgedragen, kunnen de lidstaten dan ook op basis van informatie zoals die welke het Europees Hof voor de rechten van de mens aanhaalt, de werking van het asielstelsel in de verantwoordelijke lidstaat beoordelen, waardoor die risico's zullen kunnen worden ingeschat. Er dient te worden gewezen op de relevantie van de door de Commissie opgestelde rapporten en voorstellen voor wijziging van verordening nr. 343/2003. De lidstaat die de asielzoeker moet overdragen; heeft deelgenomen aan de werkzaamheden van de Raad van de Europese Unie, die een van de geadresseerden van die rapporten en voorstellen is, en kan dus niet onkundig zijn van het bestaan ervan. Bovendien bepaalt artikel 80 VWEU dat aan het asielbeleid en de uitvoering daarvan de beginselen van solidariteit en billijke verdeling van de verantwoordelijkheid tussen de lidstaten. ook op financieel vlak, ten grondslag liggen. Richtlijn 2001/55 vormt een voorbeeld van die solidariteit, maar de daarin vervatte solidariteitsmechanismen gelden, zoals ter terechtzitting is vermeld, enkel voor volkomen uitzonderlijke situaties die binnen de werkingssfeer van deze richtlijn vallen, te weten de massale toestroom van ontheemden. Bijgevolg mogen de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, in situaties zoals die welke in de hoofdingen azn de orde zijn een asielzoeker niet aan. „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstig zijn, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, en dit opdat de Unie en haar lidstaten hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers kunnen nakomen. Dat uiteraard op correcte wijze de geciteerde rapporten moeten worden gelezen opdat op wettelijke wijze kan worden geoordeeld of er grond bestaat om toepassing te maken van artikel 3 § 2 van voormelde Dublin Verordening en dit conform de overwegingen zoals opgenomen in voormeld arrest Dat wanneer, in tegenstelling tot de geciteerde rapporten, wordt geoordeeld dat “geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake asielprocedure en inzake erkenning als vluchteling of persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijn 2004/83/EG en 2005/85/EG niet zouden respecteren “,om alzo, zonder oog te hebben voor de in voormelde overwegingen bedoeld verbod van overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, te besluiten dat “derhalve geen concrete basis van de asielaanvraag van betrokkens in België te behandelen op grond van artikel 3 §2 (...) van de Verordening van de Raad (EG Nr. 343/2003 van 18 februari 2003, “, wordt artikel 3 § 2 van de Dublin Verordening geschonden, aangezien niet met een correcte feitenbevinding tot dergelijke conclusie is gekomen; Zodat, een schending kan worden vastgesteld van artikel 3 § 2 van de Dublin Verordening; Terwijl, derde onderdeel van het middel zoals hierboven uiteengezet de verwerende partij - niettegenstaande voormelde uiteenzetting van verzoeker aangaande de toepassing van artikel 3 E.V.R.M.

- m.b.t. de bewijslevering van het in artikel 3 E.V.R.M. bedoeld risico laat gelden dat “betreffende zijn verklaringen moet echter worden benadrukt dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van deze verklaring te beoordelen. Dat verzoeker verklaarde geen opvang te hebben verkregen in Italië. Dat hij er aan zijn lot werd overgelaten en er gedurende 5 jaar werd uitgebuit in een boerderij, waar hij aan 15 € per dag diende te labeuren; Dat verzoeker zijn verklaringen in lijn liggen van hetgeen in voormelde rapporten wordt beweerd over de opvangmogelijkheden in Italië; Dat zoals het EHRM reeds heeft gesteld in zijn arrest van 21 januari 2010, meer bepaald M.S.S., tegen België en Griekenland, de bewijslast niet geheel kan wegen op de schouders van verzoeker, zoals blijkt uit de overweging “352. (...)». » ; In bestreden maatregel maakt de verwerende partij exact dezelfde foute inschatting m.b.t. de bewijslastbeoordeling aangaande de toepassing van artikel 3 E.V.R.M.; Zodat, de bestreden beslissing die steunt op voormelde overwegingen die het resultaat zijn van een verkeerde beoordeling van de bewijslast betreffende de toepassing van artikel 3 E.V.R.M., niet afdoende gemotiveerd is”.

3.3.2.2. Beoordeling

3.3.2.2.1. In de mate dat de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert.

3.3.2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

3.3.2.2.3. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

3.3.2.2.4. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.3.2.2.5. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

3.3.2.2.6. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en

Griekenland, § 366). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.2.7. In het eerste en tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Hij stelt dat verwerende partij zich onterecht beroept op het vertrouwensbeginsel tussen Lidstaten van de Europese Unie. Hij stelt dat op de Belgische autoriteiten de verplichting zou rusten artikel 3.2 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 toepassing te doen vinden en om verzoekers asielaanvraag in overweging te nemen, omdat hij tijdens het Dublin-interview verklaarde asiel te hebben aangevraagd in Italië, maar er geen materiële steun heeft ontvangen. Hij voert tevens rapporten aan van internationale organisaties waarin de situatie van asielzoekers in Italië wordt behandeld. Op basis van de aangebrachte rapporten tracht hij aan te tonen dat hij, omwille van de uitvoering van de thans bestreden beslissing, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens, ten gevolge van een gebrek aan opvang. Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van het Hof van justitie van de Europese unie waarbij wordt gesteld dat, wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorziening van asielzoekers in de op grond van de Dublin II-verordening verantwoordelijke lidstaat, ernstige en op feiten beruste gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Europees Handvest van de Grondrechten, een overdracht naar de overeenkomstig de verordening (EG) nr. 343/2003 verantwoordelijke lidstaat strijdig zou zijn met die bepaling.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y-/Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Mišlim/Turkije, § 66).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde hierbij tevens dat de loutere omstandigheid dat diplomatieke waarborgen worden geboden tussen verdragsluitende Staten, die Staten niet van deze verantwoordelijkheid kan vrijstellen, (zie: EHRM, K.R.S. against the United Kingdom, ontvankelijkheidsbeslissing, 2 december 2008, n° 32733/08 y EHRM, M.S.S. v. Belgium and Greece, Grote Kamer 21 januari 2011, n° 30696/09, SS 339- 366).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (E.H.R.M.,) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij {zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusia, § 78; EHRM 28 februari 2008r Saadi v. Italy, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah and cons. v. United Kingdom, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; Europees Hof voor de Rechten van de Mens (E.H.R.M.) 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Tvtrkije, § 67; EHRM 15 november 1996, eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah Vilvarajah and cons. v. United Kingdom/ § 111)

en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een crevati moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie EHRM 4 december 2008, Y.v. Russia, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italy, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov and Askarov v. Turkey, § 73; EHRM 26 april 2005, Mišlim v. Turkey, § 68).

in de lijn van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volstaan persberichten of algemene rapporten op zich niet om een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens aan te tonen.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM, 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). De verzoekende partij dient derhalve aan te tonen dat de specifieke elementen van haar individueel dossier aanleiding geven tot een risico op schending van artikel 3 EVRM.

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bevestigende beslissing (af. mutatis mutandis EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Vazas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). (RW, 23 mei 2012, nr. 81 545).

Het Hof van Justitie van de Europese unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin II-criteria verantwoordelijke lidstaat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou immers strijdig zijn met de bestaansredenen van de unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan.

Het Hof van Justitie van de Europese unie stelt hierbij uitdrukkelijk:

"Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen.

Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen." (HvJ, Grote Kamer, arrest in de zaken C-411/10 en C-493/10, 21 december 2011, punten 84 en 85).

Verzoeker verwijst in zijn inleidend verzoekschrift naar de bovenstaande principes. Hij werpt op dat hij behoort tot een kwetsbare groep, met name asielzoekers. Hij verwijst naar rapporten van internationale organisaties, waarbij kritiek wordt geleverd op de organisatie van de opvang van asielzoekers door de Italiaanse autoriteiten.

De Raad kan de motieven van de bestreden beslissing bijtreden waar dm verwerende partij stelt dat *"dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten."*

Verzoeker toont niet aan te behoren tot een kwetsbare groep, waardoor hij zich, in een uitzonderlijke situatie zou bevinden, waarbij de bescherming van artikel 3 EVRM optreedt, zoals vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en het Hof van Justitie van de Europese Unie. Hij verklaart tot een kwetsbare groep te behoren, zonder dit naar behoren toe te lichten. Hoewel hij uitvoerig het opvangbeleid in Italië bekritiseert aan de hand van rapporten van internationale organisaties, blijkt tevens uit de door hem geciteerde principes, zoals weergegeven door het Hof van Justitie van de Europese unie en het van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, dat niet iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen.

Verzoeker beroept zich eveneens op zijn persoonlijke ervaringen tijdens zijn verblijf in Italië. De verwerende partij hield rekening met zijn verklaring dat hij geen hulp of opvang kreeg van de Italiaanse autoriteiten, en dat men er wordt verplicht om op straat te leven, maar wees hem op het feit dat hij geen enkel element aanbracht die toelaat de gegrondheid van deze verklaringen te beoordelen. Deze beoordeling maakt de verwerende partij in het licht van het gegeven dat hij aanvankelijk zijn eerdere asielaanvragen ontkende, waardoor aan zijn loutere verklaringen geen geloof kon worden gehecht.

De verwerende partij specificeerde in dat verband in de bestreden beslissing dat verzoeker asiel indiende bij de Belgische autoriteiten op 21 juni 2012. Uit vingerafdrukkencontrole bleek dat hij reeds asiel had aangevraagd in Italië en in Nederland. Tijdens zijn verhoor door de verwerende partij op 9 augustus 2012 verklaarde hij aanvankelijk dat hij nooit eerder asiel had aangevraagd. Hij gaf toe in Italië te zijn geweest, doch verklaarde er geen asiel te hebben aangevraagd. Hij verklaarde dat zijn vingerafdrukken werden genomen, maar hij geen papieren kreeg en dat hij zeven jaar op een boerderij verbleef vooraleer in september 2011 naar Nederland te reizen en er asiel aan te vragen. Hij stelde dat hij in februari 2012 te horen kreeg dat hij zou worden teruggestuurd naar Italië, waar hij tot mei 2012 in een opvangcentrum verbleef, en daarna tot 21 juni 2012 bij landgenoten in Heerlen.

Uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, in overeenstemming met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, de kans kreeg om de redenen toe te lichten, die volgens hem een verzet tegen een overdracht naar Italië zouden rechtvaardigen. De mogelijkheid om in te schatten of verzoeker, als gevolg van de overdracht aan Italië, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, vereist verzoekers medewerking, waarbij hij de waarheidsgetrouw de elementen van zijn asielrelaas weergeeft, toelicht, en

staft in de mate dat hij stavingsstukken kan voorleggen. Dit betekent geen verschuiving van de bewijslast. Verzoeker laat na zijn specifieke beweringen te staven door een minimum aan bewijselementen, terwijl hij niet aannemelijk maakt tot een kwetsbare groep te behoren. De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die zouden kunnen wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dit zowel met betrekking tot verzoekers verklaringen, als met betrekking tot de informatie waarvan zijn niet onkundig had kunnen zijn.

De bestreden beslissing werd in overeenstemming met dat onderzoek gemotiveerd. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat deze werd genomen in het licht van de uitzonderlijke toestroom van de kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in het Midden-Oosten en Noord-Afrika, doch dat verzoeker geen elementen aanhaalde waaruit zou blijken dat zijn asielaanvraag door de Italiaanse autoriteiten niet conform de geldende internationale wetgeving zal worden behandeld.

Zij stelden bovendien vast dat uit recente rapporten kan worden opgemaakt dat de vreemdelingen die in het kader van de Dublin II-verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten, bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie geholpen worden om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerdere asielprocedure te hervatten of om een nieuwe asielprocedure op te starten.

Bovendien stemden de Italiaanse autoriteiten op 27 augustus in met de overdracht van verzoeker in het kader van de verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

Het risico op een schending van het verbod op foltering en op een onmenselijke of vernederende behandeling als het te verwachten gevolg van de terugbrenging van de vreemdeling naar de lidstaat die in toepassing van de Dublin II-criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van diens asielaanvraag, is het criterium dat bepaalt of op een staat de verplichting rust om artikel 3.2 van de Verordening (EG) 343/2003 toe te passen bestaat.

In het licht van het bovenstaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat het te verwachten gevolg van de uitvoering van de thans bestreden beslissing erin zou bestaan dat hij zou worden blootgesteld aan een behandeling strijdig artikel 3 en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Hij laat na concrete en actuele aanwijzingen aan te brengen dat Italië haar interstatelijke verplichtingen in die mate niet zou nakomen dat een overdracht strijdig zou zijn met de grondrechten. Hij formuleert algemene kritiek op het asielbeleid en het opvangbeleid, zonder voldoende duidelijk aan te tonen dat deze kritiek, in het licht van de door hem geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese unie, een voldoende zwaarwichtige en op feiten beruste grond vormt om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel en actueel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Europees Handvest van de Grondrechten (en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens), zodat een overdracht naar de overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 343/2003 verantwoordelijke lidstaat strijdig zou zijn met die bepalingen.

De Dublin II-criteria laten de asielzoeker geen vrije keuze toe van de lidstaat die zal instaan voor de behandeling van zijn asielaanvraag. In verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Dit impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er sprake is van omstandigheden eigen aan zijn situatie die zullen leiden tot de schending van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, noch dat hij behoort tot een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen welke in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Verzoeker herhaalt in essentie wat hij aanhaalde onder het eerste middel, en stelt dat, gelet op die elementen, de bestreden beslissing niet in overeenstemming is met de uitdrukkelijke motiveringsplicht werd gemotiveerd.

Het volstaat te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

In casu wordt door de verzoekende partij op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Derhalve lijkt ze geen verdedigbare grief aan te voeren in de zin van artikel 13 van het EVRM.

3.3.2.2.8. In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker voert aan dat zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel erin bestaat dat hij omwille van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal worden onderworpen aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Uit de bespreking van de middelen, waarbij hij eveneens de schending van artikel 3 EVRM aanvoert, blijkt dat verzoeker deze schending niet aannemelijk maakt.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede en de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC